

En rigtig lystfiskerhistorie fra det virkelige liv, fortalt af LSF-revisor, Willy Thirstrup

Klokken var lidt i tolv, og jeg belavede mig så småt på, at gå hjem til frokost, da Kaj Fisker, der boede i 'Brohus', stak hovedet indenfor døren til mit kontor, der dengang lå i Bredgade (Langå).

Fisker der vidste, at jeg var stukket af en gal lystfisker sagde: 'I aftes stod der en flot fisk i hullet overfor – du ved! - Den var i luften mange gange og så ud til at være rigtig pæn.'

Jeg vidste med det samme, hvilket hul han talte om, så jeg ringede hjem til min kone, og sagde, at jeg på grund af en vigtig aftale blev lidt forsinket til frokosten.

Fiskegrej havde jeg altid i bagagerummet på bilen, så selv om jeg ikke ligefrem var klædt på til at tage på fisketur, mente jeg, at man måtte tage chancen når den viste sig.

Så ikklædt lys flannel-habit med vest, hvid skjorte med stribet slips og sorte sko, der var mere egnet til et dansegulv end til fisketur, begav jeg mig til åen.

Mellem amtmands Hoppes bro og den nye bro lå en fladbundet pram med bunden i vejret. Her havde en flok Københavnerne lejret sig omkring madpakker, øl og brændevin.

De gloede jo noget, da jeg stod ud af bilen og begyndte at samle mit grej. Og det må indrømmes, at jeg lignede alt andet end en lystfisker i mit city-dress.

En af Københavnerne bemærkede overbærende: 'Det kan du godt glemme alt om. Vi startede klokken fire i morges, og vi har hverken mærket eller set skyggen af en fisk.'

'Det er jeg ked af at høre' svarede jeg. 'Vi skal have gæster i aften, så jeg bliver nødt til at prøve'.

Heldigvis havde det været tørvejrs i lang tid, så trods min lidt uegnede fodbeklædning, gik det udmærket med at komme hen til bredden.

Dagen før havde jeg hos Alfred, der havde kombineret tobak, træsko og grejbiks overfor posthuset, købt en ny

orange Myr-spinder med guld ske, som jeg ville indvie her.

Helt ærligt tror jeg, at det havde været totalt ligegyldigt, hvad der sad for enden af linen, for ved det allerførste kast ramte jeg havørreden lige midt i kæften.

Jeg ved ikke, hvem der sprang højest Københavnerne eller fisken; men sprunget blev der.

Det må indrømmes, at den der blev aller mest overrasket, var mig selv.

Det lykkedes mig dog at holde masken, og efter en relativ kort fight, hjalp en af de imponerede tilskuere med at lande fisken, der skønsmæssigt vejede mellem 3½ - 4 kg. Fisken blev beundret over alle grænser, alt imens jeg begyndte af skille grejet ad.

'Hvad fanden mand! Holder du allerede op?'

'Ja' svarede jeg, '- så mange gæster skal jeg heller ikke have.'

Det kunne være sjovt, hvis man som en flue på væggen havde hørt, hvad der bagefter var blevet fortalt i Københavnske lystfiskerkredse, for snakket blev der garanteret.

Hvis en af de fiskevenner fra den store by, der hin mindeværdige dag oplevede episoden, skulle læse dette, har han nu fået røbet sandheden om det lokale fiske-geni, der måske ikke var så genial som det dengang så ud til.

Det ville være hyggeligt, hvis han kontaktede mig. Jeg føler mig erstatningspligtig, for de øl og snaps der væltede, da I sprang op fra prammen.

W.T.